

Csizmás Ágnes: Egy táskányi boldogság

Marci, a mókuscsalád feje épp reggeli tornáját készült befejezni a szokásos ugráskombinációkkal, amikor furcsa zajra lett figyelmes. Egy darabig fülelt, majd óvatosan közelebb ugrált a zaj forrásához. Jól sejtette. Egy embergyerek ült egy fatörzsön, és sírt. Időnként előszedett egy fehér papírdarabot, azt az orrához illesztette, és hatalmasat trombitált, akár egy elefánt. Marci igyekezett óvatos lenni az emberekkel, de ez a gyermek nem tűnt túl veszélyesnek, így lassan megközelítette. Amikor a kislány észrevette őt, egy pillanatra megállt a sírással. Ám nem sokáig feledkezett meg bánatáról, nagyon hamar dőlni kezdett belőle a szó:

– Csak nézel, hogy mi a bajom, ugye? Ó, te ezt biztosan nem érted! Hiszen azt sem tudhatod, hogy mi az az iskola! Pedig ha tudnád! Van ott egy csomó gyerek, akikkel mindenfélét lehet játszani, és sok-sok dolgot meg lehet tanulni. Ha például megtanulok olvasni, akkor már bármilyen mesébe beleképzelhetem magamat; csak elolvasom, és már ott is vagyok!

A mókus óvatosan közelebb merészkedett, hogy a kislányt jobban megfigyelje. Ismerősnek tűnt az arca. Hirtelen a nevére is emlékezett: Kornél az erdőszélről! Ő játszik mindig orvosost a közeli réten. Vajon miért keseredett el most ennyire?

– Én nem mehetek iskolába! – tört ki a kislányból. – Nem fogok megtanulni olvasni, és nem játszom majd a gyerekekkel sem!

Marci kérdően nézett rá, és várt. A kisgyerek ismét trombitált egyet, majd folytatta:

– Anyukám nem tud nekem iskolatáskát venni, és csak egy ceruzám van, de tegnap az is eltört. Anya azt mondta, nincs pénzünk arra, hogy megvegyük az iskolához szükséges tanszereket, hiszen ennivalóra sem jut elég. A szomszéd kislány meg azt mondta... – itt elhallgatott egy pillanatra, amitől még gyorsabban gördültek végig arcán a könnyecsek – azt mondta, hogy sosem leszek orvos, mert ahhoz sok iskolát ki kell járni! Lehet, hogy munkám sem lesz, mert iskola nélkül csak kevés fajta munkát lehet végezni. – Kornél könnyei most már szabályosan patakzottak.

Marcinak, a gyakorlott apamókusnak majd megszakadt a szíve a hallottaktól. Nem tudta, mi az a munka, vagy miért kell iskola egy orvosnak, de azt látta, hogy az emberkölyöknek ezek a dolgok a „mindent” jelentik.

– Bár tehetnék valamit ezért a szegény gyerekekért! – gondolta.

Amikor Kornél a sírásból sóhajtásokra váltott át és megnyugodott, a mókus a legrövidebb úton odaugrált a Gomba-házhoz. Állattársaival itt szoktak összegyűlni, hogy közösen megoldást találjanak a felmerülő nehézségekre. Azóta tettek így, amióta épp Marcit és családját segítették új otthonhoz a nagy tavaszi árvíz után. Marci az emléket felidézve – mint mindig – most is elmosolyodott.

A Gomba-ház felett Szilvia, a szajkó körözött. Marci elmondta neki az embergyerek bánatát. Szilvia együttérzéssel hallgatta, de egyúttal óvatosságra is intette a mókust:

– Marci, ismerem meleg szívedet, de nem tudsz mindenkinek segíteni! Az emberek veszélyesek is lehetnek ránk nézve! A gyerek körül mindig vannak felnőttek is! Egyébként is honnan szereznék neki iskolatáskát? Nem is beszélve a többi dologról! Én is nagyon szeretnék segíteni, de valójában azt sem tudom, mik azok a tanszerek!

Marci komor bölintással jelezte, hogy Szilviának bizony igaza van. Elszomorodott, mert nem szerette feladni a dolgokat. Amikor gondolataiban idáig ért, hirtelen megjelent Róka koma, a barátjuk.

– Sziasztok! Jól hallom, hogy egy embergyerek nélkülöz valamit? – kérdezte.

– Igen, Róka koma! – bólogatott Marci. – Keservesen sír szegény az erdőszélen, mert nagyon szeretne iskolába járni, de nem tudják neki megvenni a vállpántos táskát. Tudod, amit a hátukra szoktak venni és viszik benne a sok papírt!

– Az iskolatáska – szögezte le Róka koma szakértő módon. – És miért nem szerzünk neki egyet, hogy ne sírjon? – kérdezte egyszerűen.

A szajkó és a mókus egyszerre hördültek fel:

– Ugyan, kedves barátom! Nem veheted el csak úgy egy másik gyerekét, hogy Kornélnak add... – magyarázta Marci.

– Nem is úgy gondoltam! – válaszolt a ravaszdi róka. – Viszont a minap láttam ott, abban a nagy fényű házban egy másik gyerek szülinapját. Arra jártam, mert elképzelttem, hogy talán szerzek egy finom csirkecombot, vagy ilyesmi. Miután énekeltek neki valami dalt, mindenféle színes meglepetéseket adtak neki. Akkor láttam, hogy az az embercsemete kapott egy új iskolatáskát, benne egy kisebb tartókével, amiben színes fadarabok feküdtek.

– Azok a ceruzák! – kiáltott Szilvia felvillanyozódva. – Gondolod, hogy új táskát meg ceruzákat kapott, és a régiekre esetleg nincs szüksége?

– Szinte biztos! – válaszolta Róka koma. – Ismerem azt a házat, a kukájukban rengeteg érdekes dolgot találtam már! Persze jó lenne, ha nem a kukából kéne táskát szerezni, hanem magától átadná egyik kölyök a másiknak...

– Remek ötlet! – kiáltotta Marci lelkesen. – Már csak azt kell kitalálnunk, hogyan vesszük rá az egyik kölyköt, hogy elvigye a táskát a másik kölyöknek!

– Eszembe jutott valami! – kiáltott fel Szilvia. – Tudjátok, hogy van egy rokonom, aki a Madarakadémián tanul a Csőrtudomány szakon. Éppen a múlt héten mesélte, hogy az akadémián egy madártársa megtanult a csőrével emberi írásformákat faragni! Levelet vésethetünk vele, hogy a még használható táskát az emberek kinek adják!

Erre már Marci és Róka koma is elmosolyodott. Hát persze! Hiszen a csillogó fényű házban biztosan nem tudják, hogy a másik kisfiúnak éppen a régi táská hiányzik az iskolakezdéshez!

– Ez aztán a lehetőség! Köszönjük, Szilvia! – mondta Marci elismerően.

Nekiláttak, hogy egy minél tömörebb üzenetet fogalmazzanak meg az emberek számára. Szilvia gondoskodott róla, hogy az akadémián tanuló madár mielőbb elkészítse a levelet.

Estére a csillogó ház bejárata előtt koppanva esett le egy nagy háncsdarab, amelybe a következő rövid szöveget vésték:

„Még használható iskolatáskáját és tanszereit adományozza az erdőszéli házban lakó Kornélnak. Segítségét köszönjük!”

Róka koma másnap izgatottan figyelte a csillogó házat a bokrok közül. Délután arra lett figyelmes, hogy egy anyuka, kézen fogva gyermekét, kilépett a házból, és elindult a falu másik vége felé. Éppen ahhoz a házhoz tartottak, ahol a síró kisfiú lakott.

A róka, a mókus és a szajkó, akik csendben követték őket, látták, amint Kornél és anyukája érdeklődve ajtót nyitottak. Kornél orra még mindig piros volt a sok sírástól. A csillogó ház lakói átnyújtottak egy szatyrot Kornélnak. A kis piros orrú gyerek félénken belenézett, és egyszerre széles mosoly ült ki az arcára. Előhúzott a szatyorból egy zöld színű iskolatáskát, és visszafojtott lélegzettel forgatta, nézegette. Talán soha életében nem kapott még ilyen szép ajándékot, a másik kisfiú pedig sosem látott még így örülni senkit.

Nem telt bele egy perc, és a kisiskolás Kornél, hátán a táskájával, körbeugrándozta a házat. Az állatok figyelték a jelenetet, és megállapították, hogy néha az emberek is képesek segíteni egymáson. Róka koma elégedetten indult vacsorája után, Marci és Szilvia pedig a Gomba-házban a többi állatnak is elújságolta, hogyan kapott a kis síró gyerek egy táskányi boldogságot.

Mire Kornél az iskolatáskából újabb hálás sóhajtások kíséretében elővette a tolltartót, amely sok-sok ceruzát is tartalmazott, a másik kisfiú anyukájával már hazafelé tartott. Egymás kezét fogva, beszélgetve lépdeltek a Moha erdő mellett, és arcukról – valamiért – nem fogyott el a mosoly.